

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžfk/62/2017
Identifikačné číslo spisu: 1015201040
Dátum vydania rozhodnutia: 29.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1015201040.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci sťažovateľa/žalobcu: Univerzita sv. Cyrila a Metoda v Trnave, Nám. J. Herdu 2, 917 01 Trnava, IČO: 36 078 913, zastúpený: JUDr. Róbert Spál, advokát, Paulínska 24, 917 01 Trnava, proti žalovaným: 1/ Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, Stromová 1, 813 30 Bratislava, 2/ Výskumná agentúra, Hanulova 5/B, 841 01 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti Správy o zistenej nezrovnalosti N21501063/S01 zo dňa 04. júna 2015, Správy o zistenej nezrovnalosti č. N21501062/S01 zo dňa 04. júna 2015, Správy o zistenej nezrovnalosti č. N21501059/S01 zo dňa 04. júna 2015, Žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov č. 26250120015/Z04 zo dňa 04. júna 2015 a Žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov č. 26250120007/Z03 zo dňa 04. júna 2015, o kasačnej sťažnosti proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/156/2015-190 zo dňa 6. decembra 2016, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietá.
- II. Účastníkom náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) napadnutým uznesením odmietol žalobu podľa § 98 ods. 1 písm. g), v spojení s § 491 ods. 1 a § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti Správy o zistenej nezrovnalosti č. N21501063/S01 zo dňa 04.06.2015, Správy o zistenej nezrovnalosti č. N21501062/S01 zo dňa 04.06.2015, Správy o zistenej nezrovnalosti č. N21501059/S01 zo dňa 04.06.2015 (ďalej aj „Správ o zistenej nezrovnalosti“ alebo „Správ“) a Žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov č. 26250120015/Z04 zo dňa 04.06.2015, Žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov č. 26250120007/Z03 zo dňa 04.06.2015 (ďalej aj „Žiadostí“ o vrátenie finančných prostriedkov“ alebo „Žiadostí“). S návrhom na ich zrušenie. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 170 písm. a) SSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

2. Z obsahu administratívneho spisu krajský súd zistil, že dňa 04.12.2008 uzatvoril žalobca so

žalovaným v 1. rade, zastúpený žalovaným v 2. rade, Zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. 005/2008/5.1/OP, ktorej predmetom bolo poskytnutie nenávratného finančného príspevku za účelom realizácie projektu „Rozvoj informačno-komunikačných technológií na Univerzite sv. Cyrila a Metoda v Trnave“ s označením ITMS: 26250120007. Žalobca vykonal verejné obstarávanie na predmet nadlimitnej zákazky „Budovanie a modernizácia informačno-komunikačných technológií na Univerzite sv. Cyrila a Metoda v Trnave“ uverejnením oznámenia o vyhlásení verejného obstarávania v Úradnom vestníku EÚ č. 2010/S 117-175794 zo dňa 18.06.2010 a vo Vestníku verejného obstarávania č. 115/2010 zo dňa 17.06.2010 pod zn. 03978-MST. Žalobca uzavrel dňa 11.10.2010 na uvedený predmet zákazky Zmluvu na zabezpečenie dodávok tovarov, prác a služieb s úspešným uchádzačom DATALAN a.s. Žalovanému v 2. rade bola doručená Správa z hodnotenia kvality č. A 661 zo dňa 26.08.2014 vypracovaná Ministerstvom financií Slovenskej republiky. V tejto správe audítorská skupina poukázala na porušenie zákona o verejnom obstarávaní a odporučila vysporiadať neoprávnené výdavky žalobcu. Následne bola vykonaná opätovná kontrola verejného obstarávania, v rámci ktorej boli zistené určité nezrovnalosti. Na základe Kontrolného zoznamu na identifikáciu porušenia zásad verejného obstarávania vystavil žalovaný v 2. rade dňa 04.06.2015 list pre žalobcu, ktorého súčasťou boli Správa o zistenej nezrovnalosti 2, Správa o zistenej nezrovnalosti 3 a Žiadosť o vrátenie finančných prostriedkov 2.

3. Dňa 28.05.2009 uzatvoril žalobca so žalovaným v 1. rade, v zastúpení žalovaným v 2. rade, Zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. 015/2009/5.1/OPVAV, ktorej predmetom bolo poskytnutie nenávratného finančného príspevku za účelom realizácie projektu „Budovanie a modernizácia informačno-komunikačných technológií na Univerzite sv. Cyrila a Metoda v Trnave“ s označením ITMS: 26250120015. Žalobca vykonal verejné obstarávanie na predmet zákazky „Rekonštrukcia vybraných budov verejného obstarávateľa“ uverejnením oznámenia o vyhlásení verejného obstarávania vo Vestníku verejného obstarávania č. 193/2010 zo dňa 08.10.2010 pod zn. 06288-MUP. Následne bola vykonaná kontrola verejného obstarávania a opätovná kontrola verejného obstarávania, v rámci ktorej boli zistené určité nezrovnalosti. Na základe Kontrolného zoznamu na identifikáciu porušenia zásad verejného obstarávania vystavil žalovaný v 2. rade dňa 04.06.2015 list pre žalobcu, ktorého súčasťou boli Správa o zistenej nezrovnalosti 1 a Žiadosť o vrátenie finančných prostriedkov 1.

4. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že v správnom súdnictve je právo na prístup k súdnemu preskúmaniu právoplatného rozhodnutia orgánu verejnej správy na základe žaloby determinované princípom generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou, z ktorého vyplýva, že súdy v zásade preskúmajú všetky rozhodnutia alebo opatrenia orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb, alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté, okrem tých, ktoré zákon výslovne z prieskumu vylučuje (§ 7 SSP). Nie je pritom rozhodujúce, ako je napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie formálne označené, ani to, či pri jeho vydaní procesne postupoval správny orgán podľa zákona č. 71/1967 Z.z. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov alebo podľa iného právneho predpisu. Pri posudzovaní prípustnosti súdneho preskúmania rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy je správny súd povinný posúdiť, či sa žalobou napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie nedotýka základných práv alebo slobôd účastníka konania, ktoré mu zaručuje Ústava Slovenskej republiky alebo príslušná medzinárodná zmluva o ľudských právach a základných slobodách. V takých prípadoch totiž vylúčenie súdneho preskúmania rozhodnutia správneho orgánu nemožno uplatniť. O takýto prípad v prejednávanej veci podľa krajského súdu nejde, nakoľko právo na prostriedky z fondov Európskej únie nemožno podradiť pod žiadne zo základných práv a slobôd garantovaných druhou hlavou Ústavy Slovenskej republiky, resp. Dohovorom o ľudských právach a základných slobodách.

5. Podľa názoru krajského súdu administratívnu kontrolu postupu zadávania zákazky na poskytnutie služby po uzavretí zmluvy na predmet zákazky nemožno považovať za rozhodovací proces vo verejnej správe a výsledné materiály z vykonanej kontroly za rozhodnutia vydané v takomto konaní, keďže kontrolou sa len zisťuje súlad postupu kontrolovaného s ustanoveniami zákona o verejnom obstarávaní.

6. Krajský súd v súlade s právnym názorom vysloveným v rozsudkoch Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky sp. zn. 5Sžf/26/2012 z 29. novembra 2012 a sp. zn. 4Sžf/56/2015 z 8. júna 2016 dospel k názoru, že Správy a Žiadosti ako také nepodliehajú súdnemu prieskumu v správnom súdnictve, pretože nepredstavujú zásah do práv a právom chránených záujmov kontrolovaného subjektu.

7. Podľa krajského súdu je nutné Správy a Žiadosti považovať za postup podľa § 27a ods. 4 zákona č. 528/2008 Z.z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva (ďalej aj „zákon č. 528/2008 Z.z.“ alebo „zákon o pomoci a podpore“), teda za výzvu na dobrovoľné vrátenie časti poskytnutého príspevku. Ide o opatrenia orgánu verejnej správy, ktoré samé o sebe nemajú za následok založenie, zmenu, zrušenie alebo deklaráciu práv, právom chránených záujmov alebo povinností žalobcu a ani sa ich priamo nedotýkajú. Toto štádium riešenia finančných nezrovnalostí slúži na prípadné mimosúdne vyrovnanie a vytvára žalobcovi ako prijímateľovi príspevku priestor na vyjednávanie, prípadne na dohodu o splátkach. Správy a Žiadosti sú podľa krajského súdu vo svojej podstate len opatreniami predbežnej povahy, ktoré nemôžu mať za následok ujmu na subjektívnych právach žalobcu, pretože právne postavenie žalobcu sa v ich dôsledku nemení. Slúžia ako podklad a zároveň podmienka pre ďalší postup riadiaceho orgánu, ktorý v prípade nevyhovenia výzve na dobrovoľné vrátenie príspevku začne voči žalobcovi správne konanie a uloží mu povinnosť vrátiť 1,5 násobok sumy uvedenej vo výzve. Správy a Žiadosti teda nie sú konečnými autoritatívnymi rozhodnutiami správneho orgánu o právach a povinnostiach žalobcu v súvislosti so zisteným porušením pravidiel a postupov verejného obstarávania a vysporiadaním finančných vzťahov. Ich súdne preskúmanie na základe podanej správnej žaloby je preto neprípustné.

8. Krajský súd považoval za nesporné, že v Správach absentuje právne vynútiteľný výrok o povinnosti vrátiť finančné prostriedky. Skutočnosť, že došlo k vyčísleniu nezrovnalosti a jej popisu sama o sebe ešte podľa krajského súdu nezakladá povinnosť žalobcu vrátiť finančné prostriedky. Správami ani Žiadosťami nebol žalobca zaviazaný k vráteniu finančných prostriedkov. Ide len o písomnosti s informatívnym charakterom. Z obsahu administratívneho spisu je okrem iného podľa krajského súdu nesporné, že ku dňu podania žaloby nedošlo k vydaniu právoplatného rozhodnutia, resp. správneho rozhodnutia o vrátení finančných prostriedkov.

9. S ohľadom na uvedený záver sa krajský súd nezaoberal námietkami žalobcu o nezákonnosti kontrolných zistení uvedených v Správach, pretože tieto je možné preskúmať až v prípadných neskorších štádiách procesu vyvodzovania dôsledkov zo zistených porušení zákona v postupe verejného obstarávateľa, ak boli, resp. budú na základe Správ vydané rozhodnutia s priamym dopadom na právne postavenie žalobcu.

II.

10. Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu podal žalobca v postavení sťažovateľa v zákonom stanovenej lehote kasáčnu sťažnosť prostredníctvom svojho právneho zástupcu a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania.

11. Sťažovateľ nesúhlasil s právnym názorom krajského súdu a mal za to, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil a odoprel tak sťažovateľovi možnosť domáhať sa ochrany jeho práv zákonnými prostriedkami, na základe čoho došlo k nezákonnému odmietnutiu žaloby.

12. Poukázal na ustanovenia § 244 ods. 1, ods. 2, § 248 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). Citované ustanovenia OSP, platné v čase podania žaloby, vymedzovali okruh rozhodnutí, ktoré podliehajú preskúmvacej právomoci súdov v rámci správneho súdnictva, ktorý je determinovaný princípom generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou vyplývajúcou z ustanovenia § 248 OSP a v súčasnosti z ustanovenia § 7 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“). Ako uviedol sťažovateľ z uvedeného vyplýva, že sudy preskúmvajú zásadne všetky rozhodnutia správnych orgánov verejnej správy, okrem tých, ktorých súdny prieskum zákon výslovne vylučuje. Uvedené podporuje aj súčasné znenie ustanovenia § 6 SSP, v zmysle ktorého správne sudy v správnom súdnictve preskúmvajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov

verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

13. Sťažovateľ poukázal na to, že podľa ustanovenia § 244 ods. 3 OSP, rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť. Podľa sťažovateľa rozhodnutia napadnuté žalobou vydané žalovanými, ktorých preskúmanie zákonnosti je predmetom tohto konania, nie sú vylúčené zo súdneho prieskumu v zmysle citovaného ustanovenia § 248 OSP ani ustanovenia § 7 SSP, ale predstavujú individuálne správne akty, ktoré ukladajú sťažovateľovi povinnosť vrátiť finančné prostriedky ako sankciu za nedostatky zistené v rámci uskutočnených verejných obstarávaní, a to v lehote určenej žalovanými najneskôr do 07.07.2015 pod hrozbou iniciovania správneho konania na príslušnej správe finančnej kontroly. Neakceptovanie uloženej povinnosti vrátiť finančné prostriedky v žalovanými určenom objeme má za následok uloženie novej povinnosti vrátiť 1,5-násobok sumy uvedenej v žiadostiach o vrátenie finančných prostriedkov, čo nespochybnil ani správny súd vo vydanom uznesení. Sťažovateľ má za to, že obsahom kasačnou sťažnosťou napadnutých žiadostí vychádzajúcich zo správ o zistených nezrovnalostiach je autoritatívne uloženie povinností kontrolovanému subjektu, ktoré zásadným spôsobom zasahujú do práv a oprávnených záujmov žalobcu, môžu mať likvidačné následky, a preto podliehajú súdnemu prieskumu v správnom súdnictve v súlade s ustanoveniami OSP účinného v čase podania žaloby, ako aj v súčasnosti platného SSP. Nemožno opomenúť, že správy o zistených nezrovnalostiach, v ktorých žalovaní konštatujú porušenie ustanovení zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o verejnom obstarávaní“) boli a aj budú podkladom pre určenie ďalších povinností vo forme určenia finančných korekcií z hodnoty výdavkov verejného obstarávania. V súvislosti s týmto tvrdením sťažovateľ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. k. 5Sžf/31/2011.

14. Sťažovateľ zastával názor rozširujúcim výkladom ustanovenia § 248 OSP a § 7 SSP a následným vylúčením možnosti preskúmania žalobou napadnutých rozhodnutí súdom, by došlo k odopretiu práva na súdnu ochranu sťažovateľovi, ako aj k popretiu materiálneho chápania právneho štátu vyžadujúceho kontrolu verejnej správy prostredníctvom súdnej moci.

15. Záverom sťažovateľ konštatoval, že krajský súd napadnutým uznesením nesprávne a nezákonne vyhodnotil, že obsah žalobou napadnutých rozhodnutí nezasahuje do postavenia sťažovateľa, nesprávne posúdil otázku ich preskúmateľnosti súdom, na základe čoho nezákonne odmietol podanú žalobu, čím naplnil dôvody kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. g) a j) SSP.

III.

16. Žalovaný 1) vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že napadnuté uznesenie krajského súdu považuje za vecne správne a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietol podľa § 461 SSP.

17. Napadnuté rozhodnutia v tejto fáze riešenia nezrovnalosti nemôžu zasiahnuť do práv a oprávnených záujmov sťažovateľa a ani spôsobiť ujmu na subjektívnych právach sťažovateľa, právne postavenie sťažovateľa sa v ich dôsledku nemení a napadnuté rozhodnutia slúžia len ako podklad pre ďalšie konanie žalovaných. Následok, na ktorý sťažovateľ poukazuje a ktorým sa zasahuje do jeho subjektívnych práv (povinnosť zaplatiť 1,5 násobok sumy uvedenej vo výzve) zatiaľ nenastal a správne konanie, ktorého výsledkom je správne rozhodnutie podľa § 27a ods. 3, resp. 5 zákona č. 528/2008 Z.z., ani nebolo začaté. Až v tomto štádiu riešenia nezrovnalosti dôjde k autoritatívnemu zásahu do právnej sféry sťažovateľa, teda k uloženiu povinnosti, ktorú sťažovateľ doposiaľ nemá. Dopad na práva a právom chránené záujmy sťažovateľa má až právoplatné a vykonateľné rozhodnutie riadiaceho orgánu vydané v správnom konaní podľa § 27a ods. 3, resp. 5 zákona č. 528/2008 Z.z., ktoré je preskúmateľné odvolacím orgánom a je preskúmateľné aj v rámci správneho súdnictva.

18. Žalovaný 1) vo svojom vyjadrení konštatoval, že podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti v čase vypracovania a odoslania Správy a Žiadosti je predčasné, pretože ku dňu podania žaloby neexistuje právoplatné správne rozhodnutie o vrátení finančných prostriedkov podľa § 27a ods. 3, resp. 5 zákona č. 528/2008 Z.z. Až na základe právoplatného rozhodnutia vydaného v správnom konaní podľa §27a zákona č. 528/2008 Z.z. bude sťažovateľ povinný vrátiť finančné prostriedky v lehote uloženej v tomto rozhodnutí a až toto rozhodnutie je spôsobilé zasiahnuť do subjektívnych práv sťažovateľa, a teda bude aj preskúmateľné v rámci správneho súdnictva.

19. Žalovaný 2) ako riadiaci orgán je v súlade s čl. 60 písm. a) Nariadenia rady č. 1083/2006 zodpovedný za riadenie a vykonávanie operačného programu v súlade so zásadou riadneho finančného riadenia, a to najmä za zabezpečenie, aby sa operácie vyberali na financovanie v súlade s kritériami vzťahujúcimi sa na operačný program a aby sa dodržiavali uplatniteľné predpisy Spoločenstva a vnútroštátne predpisy počas celého obdobia vykonávania. Žalovaní riešia vzniknutú nezrovnalosť podľa zákona o pomoci a podpore, ktorý je osobitným právnym predpisom upravujúcim poskytovanie finančných prostriedkov z fondov Európskeho spoločenstva. Ak by súd pristúpil k zrušeniu napadnutých rozhodnutí, žalovaní na základe informácií, ktoré majú k dispozícii v tejto fáze riešenia nezrovnalostí, musia konať len tak, že opäť vystavia rovnakú Správu a Žiadosť, proti ktorým žalobca opäť podá žalobu o preskúmanie zákonnosti a takýmto spôsobom sa znemožní žalovaným v danej veci ďalej konať a vzniknutú nezrovnalosť riešiť v zmysle zákona o pomoci a podpore. V štádiu vypracovania Správy a Žiadosti sa vychádza z prvotných informácií, ktoré majú žalovaní v dispozícii, sú podkladom pre nasledujúce správne konanie, no nie je vylúčené, že v ďalších fázach vysporiadania nezrovnalosti sa výška korekcie upraví, príp. správne konanie bude zastavené.

20. V tejto súvislosti žalovaný 1) poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, ktorý zastavil konanie vedené pod sp. zn. 5S/145/2015 o preskúmanie Správy a Žiadosti a odôvodnil to tým, že Správou ani Žiadosťou nebol žalobca s konečnou platnosťou zviazaný k vráteniu finančných prostriedkov. Správnym súdom bude preskúmateľné až prípadne konečné rozhodnutie poskytovateľa. Správny súd nesmie extenzívne poňatou preskúmacou činnosťou zasahovať do právomoci moci výkonnej. Cieľom takejto úpravy bude teda predísť situácii, kedy by súdy vstupovali do potenciálne neskončených správnych konaní preskúmaním procesných rozhodnutí, čoho dôsledkom by mohlo byť až narušenie trojdelenia moci.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené, ako aj na doterajšiu rozhodovaciu prax vo veciach o preskúmanie zákonnosti Správy a Žiadosti (uznesenia Krajského súdu v Bratislave o odmietnutí žaloby sp. zn. 1S 184/2015, 1S 185/2015, 5S 95/2016, 1S 78/2016, 2S 167/2016 atď.) žalovaný 1) poukázal na § 28 SSP, ktorý ustanovuje, že správny súd môže výnimočne odmietnuť žalobu fyzickej alebo právnickej osoby, ktorá má zjavne šikanózný charakter alebo ktorou sa sleduje zneužitie práva či jeho bezúspešne uplatňovanie. Žalovaný 1) mal za to, že v prípade sťažovateľa ide o umelé predlžovanie procesu vysporiadania nezrovnalosti, pričom jeho konaním je žalovaným v konečnom dôsledku znemožnené v tomto procese pokračovať.

IV.

22. Žalovaný 2) vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že uznesenie krajského súdu považuje za vecne správne a zákonné, a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietol podľa § 461 SSP. Zároveň žiadal, aby kasačný súd zviazal sťažovateľa na zaplatenie trov kasačného konania.

23. Žalovaný 2) uviedol, že Správy neviažu prijímateľa k vráteniu finančných prostriedkov, ale len obsahujú kľúčové a dôležité informácie pre monitorovanie vývoja nezrovnalosti a ich riešenie, ktoré sa povinne predkladajú príslušným orgánom Európskej únie. Už zo samotného názvu a obsahových náležitostí vymedzených v § 26 ods. 10 zákona č. 528/2008 Z.z. je preukázateľné, že ide o dokument, ktorý má informačný charakter, nie je právne vynútiteľný, a je v nej nezrovnalosť iba „zdokumentovaná“.

24. Správy a Žiadosti nie sú konečnými rozhodnutiami o povinnosti vrátiť poskytnutý príspevok, alebo

jeho časť, ale týmto rozhodnutím je podľa zákona č. 528/2008 Z.z. až rozhodnutie podľa § 27a ods. 3,5,7, proti ktorému bude možné uplatniť riadny opravný prostriedok, alebo v prípade potreby preskúmať zákonnosť tohto rozhodnutia. V prípade ak sťažovateľ neuhradí sumu uvedenú v Žiadostiach, nezakladá to ich vynútiteľnosť. V tomto prípade, bude celá vec postúpená na správne konanie pred Osobitnú komisiu Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky pre správne konanie v oblasti pomoci a podpory poskytovanej z Európskeho spoločenstva. V prípade začatia správneho konania bude sťažovateľ riadne upovedomený o jeho začatí a bude vyzvaný na vyjadrenie pred vydaním rozhodnutia podľa § 27a ods. 3, 5, 7 zákona č. 528/2008 Z.z.

25. Sťažovateľ bude mať k dispozícii opravné prostriedky v rámci správneho konania a tým mu bude poskytnutá možnosť brániť sa voči konzekvenciám vyplývajúcich zo skutočností uvedených v správe o zistenej nezrovnalosti. Žalovaný 2) upozornil na skutočnosť, že v rámci priebehu správneho konania môže taktiež dôjsť k tomu, že sa nepotvrdia zistenia uvedené v Správach a Žiadostiach, resp. bude vyvodенý iný dôsledok. Správy a Žiadosti iba deklarujú zistený stav v rámci kontroly verejného obstarávania s odporúčaním ďalšieho postupu, a preto nespĺňajú požiadavku materiálnej vykonateľnosti vyžadovanej pre „výrok rozhodnutia“. Žalovaný 2) zdôrazňuje, že Sťažovateľ bude zároveň môcť riadne využiť všetky dostupné opravné prostriedky po vydaní rozhodnutia podľa § 27a ods. 3, 5, 7 zákona č. 528/2008 Z.z. Iba v prípade, ak by Sťažovateľ dobrovoľne nevrátil vratný finančný príspevok na základe výzvy podľa § 27a ods. 1 resp. 4 zákona č. 528/2008 Z.z. a Zmluvy, nasledovala by rozhodovacia činnosť v oblasti verejnej správy podľa § 27a ods. 3, resp. ods. 5 zákona č. 528/2008 Z.z. V súvislosti v týmto tvrdením žalovaný 2) poukázal na konanie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/41/2016.

26. Sťažovateľ teda konštatoval, že Správy a Žiadosti sú vo svojej podstate len opatreniami predbežnej povahy, ktoré nemôžu mať za následok ujmu na subjektívnych právach Sťažovateľa, ich súdne preskúmanie je preto - neprípustné, a teda konajúci súd správne rozhodol, keď žalobu odmietol podľa § 98 ods. 1 písm. g) zákona č. 162/2015 Z.z. SSP.

27. Ako uviedol žalovaný 2) krajský súd sa vo svojom uznesení riadne vysporiadal s predmetnou otázkou, posúdil napadnuté Správy s Žiadosti ako výzvu na dobrovoľné vrátenie časti príspevku, ktorá nemá za následok založenie, zmenu alebo deklaráciu práv, právom chránených záujmov alebo povinností sťažovateľa. Žalovaný 2) zdôraznil, že na to, aby vzniknutá nezrovnalosť mohla byť vymáhaná, nevyhnutne musí byť prijímateľovi zaslaná výzva na vrátenie poskytnutého príspevku alebo jeho časti. V prípade, ak by takáto výzva nebola zaslaná, nebolo by možné vymáhať predmetnú nezrovnalosť podľa postupu uvedeného v § 27a zákona o pomoci a podpore. Žalovaný 2) mal za to, že napadnutím Správ a Žiadosti sa sťažovateľ snaží umelo predlžovať procesné lehoty, v ktorých je povinný uhradiť predmetnú nezrovnalosť a odďaľuje riadne začatie správneho konania, v ktorom by bolo náležité prejednané konanie sťažovateľa, ktorým porušil pravidlá a postupy verejného obstarávania. Je teda zrejmé, že napadnuté Správy a Žiadosti nie je možné preskúmať v správnom súdnictve.

28. Žalovaný 2) v danej súvislosti dodal, že nie je oprávnený rozhodovať v správnom konaní podľa § 27a zákona č. 528/2008 Z.z., čo preukazuje aj splnomocnenie žalovaného 2 ako sprostredkovateľského orgánu pod riadiacim orgánom na plnenie úloh Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky ako riadiaceho orgánu pre Operačný program Výskum a vývoj v znení jeho dodatkov (ďalej len „splnomocnenie“). Podľa článku 3 ods. 12 splnomocnenia žalovaný 2) plní všetky úlohy v zmysle zákona č. 528/2008 Z.z., pokiaľ si riadiaci orgán nevymedzil niektoré úlohy len do svojej pôsobnosti (v tomto splnomocnení alebo v inom právnom úkone riadiaceho orgánu v písomnej forme). Nakoľko žalovaný 1) ako riadiaci orgán vydal Príkaz ministra č. 81/2015, ktorým sa zriaďuje Osobitná komisia Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky pre správne konanie v oblasti pomoci a podpory poskytovanej z Európskeho spoločenstva a vydáva Rokovací poriadok Osobitnej komisie Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, týmto jednoznačne vymedzil rozhodovanie v správnom konaní podľa § 27a ods. 3 a 5 zákona č. 528/2008 Z.z. len do svojej kompetencie. Žalovaný 2) na základe uvedeného teda nie je oprávnený rozhodovať o uložení povinnosti sťažovateľovi na vrátenie finančných prostriedkov.

29. K následku (povinnosť zaplatiť 1,5 násobok korekcie) žalovaný 2) uvádza, že bude možné

preskúmať až potom ako nastane, teda keď riadiaci orgán vydá rozhodnutie podľa § 27a ods. 5 zákona č. 528/2008 Z.z. Až v tomto štádiu riešenia nezrovnalosti totiž dôjde k autoritatívnemu zásahu do právnej sféry žalobcu, teda k uloženiu povinnosti, ktorú žalobca doposiaľ nemá...“ V prípade, ak sťažovateľ napáda skutočnosť, že v prípadnom správnom konaní mu za určitých skutočností môže byť uložená povinnosť vrátiť jeden a pol násobok sumy uvedenej vo výzve, predmetná skutočnosť nemôže byť predmetom tohto konania, nakoľko Správami ani Žiadosťami mu nielenže nebola uložená povinnosť vrátiť jeden a pol násobok sumy uvedenej vo výzve, ale ani nebolo zasiahnuté do jeho práv a právom chránených povinností, nakoľko mu nebola uložená žiadna povinnosť. Povinnosť vrátiť jeden a pol násobok sumy uvedenej vo výzve môže uložiť iba Žalovaný 1) vydaním rozhodnutia podľa § 27a ods. 5 zákona č. 528/2008 Z.z., a teda až toto rozhodnutie môže byť následne preskúmané (z hľadiska zásahu do práv Sťažovateľa). Žalovaný 2) žiadnym spôsobom neuložil Sťažovateľovi povinnosť vrátiť sumu uvedenú v Správach a Žiadostiach a postupoval iba v zmysle postupu uvedeného v zákone č. 528/2008 Z.z. V prípade vzniku nezrovnalosti z dôvodu porušenia pravidiel a postupov verejného obstarávania prijímateľom resp. Sťažovateľom Žalovaný 2) ani nemá možnosť postupovať iným postupom, ako vystaviť Správy a Žiadosti, aby bolo možné tieto nezrovnalosti uplatniť a následne vymáhať na základe rozhodnutí, vydaných podľa § 27a ods. 5 zákona č. 528/2008 Z.z.

30. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Sžf/31/2011 z 25. októbra 2011, na ktoré sťažovateľ poukázal, vychádza podľa žalovaného 2) z odlišného skutkového a právneho stavu, a preto ho nie je možné v prejednávacom prípade aplikovať. Nepreskúmateľnosť Správ a Žiadosti v rámci správneho súdnictva konštatoval i Najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp. zn. 4Sžf/56/2015 zo dňa 08.06.2016, v ktorom je uvedené, že predmetnú správu je možné považovať za podkladové rozhodnutie, ktoré má predbežnú povahu vzhľadom na postup upravený v § 27a citovaného zákona.

31. Odvolajúc sa na princíp právnej istoty žalovaný 2) poukázal na § 14 ods. 18 zákona č. 528/2008 Z.z., podľa ktorého rozhodnutia vydané v konaní podľa druhej časti tohto zákona nie sú preskúmateľné súdom, na čo poukázal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesení sp. zn. 4Sžf/56/2015 z 8. júna 2016.

32. V uznesení Ústavného súdu SR sp. zn. II. Ú 219/2015 je jasne definovaný charakter vzťahu medzi prijímateľom a poskytovateľom ako súkromnoprávny, ktorý vznikne momentom rozhodnutia o schválení žiadosti navrhovateľa o poskytnutie nenávratného finančného príspevku. Súkromnoprávny charakter tohto vzťahu tiež definoval aj Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 3Sžf/118/2013 zo dňa 01.07.2014. Ďalej sa žalovaný 2) odvolal na obdobné konania, vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 2S/41/2016, 1S/182/2015, 5S/168/2016, 5S/146/2015 a ďalšie uvedené vo vyjadrení, v ktorých bolo rozhodnuté rovnako ako v tejto veci.

33. Záverom žalovaný 2) konštatoval, že Správy a Žiadosti sú vo svojej podstate len opatreniami predbežnej povahy, ktoré nemôžu mať za následok ujmu na subjektívnych právach sťažovateľa, ich súdne preskúmanie je preto neprípustné, a teda Krajský súd v Bratislave správne rozhodol, keď žalobu odmietol podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP.

V.

34. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c), ods. 2 SSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v kasačnej sťažnosti sťažovateľa (§ 453 ods. 1 a ods. 2 SSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť.

35. Najvyšší súd z predloženého spisového materiálu krajského súdu zistil, že sťažovateľ sa žalobou z 26. júna 2015 domáhal preskúmania zákonnosti Správ o zistenej nezrovnalosti a Žiadostí o vrátenie finančných prostriedkov uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia.

36. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom

chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

37. Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

38. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

39. Podľa § 7 SSP správne sudy nepreskúmajú

- a) právoplatné rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy, ak účastník konania pred ich právoplatnosťou nevyčerpal všetky riadne opravné prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis; povinnosť vyčerpať všetky riadne opravné prostriedky sa nevzťahuje na prokurátora a zainteresovanú verejnosť, ak táto nebola na podanie riadneho opravného prostriedku oprávnená,
- b) správne akty orgánov verejnej správy, ktoré nemajú povahu rozhodnutia o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby, najmä rozhodnutia a opatrenia organizačnej povahy a rozhodnutia a opatrenia upravujúce vnútorné pomery orgánu, ktorý ich vydal, ak tento zákon neustanovuje inak,
- c) všeobecne záväzné právne predpisy, ak tento zákon neustanovuje inak,
- d) súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, v ktorých je daná právomoc súdu v civilnom procese,
- e) rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy predbežnej, procesnej alebo poriadkovej povahy, ak nemohli mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania,
- f) rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy, ktorých vydanie závisí výlučne od posúdenia zdravotného stavu osôb alebo technického stavu vecí, ak neznamenajú právnu prekážku výkonu povolania, zamestnania, podnikateľskej alebo inej hospodárskej činnosti; to neplatí na rozhodnutia a opatrenia v sociálnych veciach,
- g) rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy o nepriznaní alebo odňatí odbornej spôsobilosti fyzickej osobe a právnickej osobe, ak neznamenajú právnu prekážku výkonu povolania alebo zamestnania,
- h) rozhodnutia, opatrenia, rozkazy, nariadenia, príkazy a pokyny, personálne rozkazy a disciplinárne rozkazy orgánov verejnej správy, ktorých preskúmanie vylučuje osobitný predpis.

40. Podľa § 14 ods. 18 zákona č. 528/2008 Z.z. o pomoci a podpore rozhodnutia vydané v konaní podľa tejto časti zákona nie sú preskúmateľné správnym súdom.

41. Predmetom kasačného konania bolo preskúmanie uznesenia krajského súdu, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo. V rámci kasačného konania, kasačný súd skúmal aj povahu napadnutých Správ a Žiadostí uvedených v bode 1/ tohto rozhodnutia. Kľúčovým bolo najmä právne posúdenie možnosti súdneho prieskumu Správ a Žiadostí, ktoré krajský súd zhodne so žalovanými považovali za nepreskúmateľné v správnom súdnictve. Túto právnu otázku presvedčivo vyriešil krajský súd, pričom Naj

42. Najvyšší súd vo svojej rozhodovacej činnosti už v minulosti riešil otázku právomoci správneho súdu vykonať súdny prieskum napadnutých správnych aktov (správy a žiadosti podľa zákona č. 528/2008 Z.z.), pričom postoj súdu k tejto otázke nebol úplne jednoznačný, keďže sa vyskytlo i rozhodnutie podporujúce názor sťažovateľa o prípustnosti súdneho preskúmania takýchto správnych aktov (napr. sp. zn. 5Sžf/26/2014 zo dňa 28.04.2016). Treba však povedať, že ide o rozhodnutie ojedinelé, ktoré je skôr výnimkou z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu. V aktuálnej rozhodovacej činnosti tohto súdu sa nevyskytujú názory, ktoré by sa nezhodovali s právnymi závermi vyslovenými k tejto

otázke napr. v uznesení zo dňa 8. júna 2016 sp. zn. 4Sžf/56/2015 v obdobnej veci: „V prejednávanej veci uzatvoril žalobca zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku s Ministerstvom životného prostredia Slovenskej republiky, a to podľa § 15 ods. 1 zákona o pomoci a podpore. Na základe uvedenej zmluvy boli žalobcovi poskytnuté finančné prostriedky na účel uvedený v predmetnej zmluve na základe uskutočneného verejného obstarávania. Následne ministerstvo životného prostredia vykonalo administratívnu kontrolu verejného obstarávania, ktoré sa vykonalo na v nadväznosti na uzatvorenú zmluvu, a to v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o pomoci a podpore. V priebehu kontroly boli zistené určité nezrovnalosti, ktoré boli žalobcovi oznámené formou Správy o zistenej nezrovnalosti, tak ako to ustanovuje zákon o pomoci a podpore vo svojej druhej časti. Predmetnú správu je možné považovať podľa názoru senátu najvyššieho súdu za podkladové rozhodnutie, ktoré má predbežnú povahu vzhľadom na postup upravený v § 27a citovaného zákona. „.....Najvyšší súd sa nestotožňuje s názorom krajského súdu, že právo žalobcu na poskytnutie prostriedkov z fondov Európskej únie patrí k základným právam a slobodám. Výpočet základných ľudských práv a slobôd obsahuje Ústava Slovenskej republiky vo svojej druhej hlave ako aj Dohovor o ochrane základných práv a ľudských slobôd. Odvolací súd má za to, že v nich nie je obsiahnuté právo, ktoré by korešpondovalo s právom, ktorého ochrany sa domáha žalobca. Prejednávanú vec teda nemožno posudzovať podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.“

43. Konajúci senát sa stotožňuje s citovanými právnymi názormi najvyššieho súdu (§ 464 ods. 1 SSP), pričom poukazuje na nutnosť dodržiavania zásady právnej istoty (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky), t. j. že v obdobných veciach je možné sa od predchádzajúceho rozhodnutia najvyššieho súdu meritórne odchýliť iba vtedy, ak sa podstatne zmenili skutkové okolnosti a právny základ pre vyhlásenie súdneho rozhodnutia. Navyše s princípom právnej istoty je tesne spojená kontinuita právnych názorov súdov na riešenie obdobných vecí.

44. Na uvedené právne závery nadviazal Najvyšší súd napr. i v uznesení sp. zn. 4Sžfk/1/2018 zo dňa 11.09.2018, keď za podobných skutkových a právnych okolností konštatoval: „Rozsah preskúmvacej činnosti súdu v správnom súdnictve je vymedzený tak, že preskúmvaniu podliehajú zásadne všetky rozhodnutia orgánov štátnej správy, ktorými sa rozhodlo o právach a povinnostiach fyzických alebo právnických osôb. Predmetom preskúmania musí byť právoplatné rozhodnutie ako výsledok určitého postupu správneho orgánu.

Ďalšou podmienkou je, že fyzická osoba alebo právnická osoba musí tvrdiť (procesne), že bola ukrátená na svojich právach. Súdna prax trvá na tom, že k ukráteniu musí dôjsť na subjektívnych právach žalobcu. Pojem „svojich právach“ treba vysvetľovať reštriktívne. Musí ísť o práva, a nie o záujmy alebo oprávnené záujmy. Toto subjektívne právo sa opiera alebo vychádza zo všeobecne záväzného právneho predpisu.

Vylúčenie postupu správnych orgánov, ktorým neboli priamo dotknuté práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zo súdneho prieskumu súvisí s tým, že bez priamej spojitosti by došlo k neprimeranému rozšíreniu možnosti napádať postupy správnych orgánov v správnom súdnictve.

Správne súdnictvo je založené na princípe generálnej klauzuly, s výnimkou tých, ktoré zákon výslovne z prieskumu vylučuje. Rozsah právomocí pri preskúmaní správnych rozhodnutí je teda obmedzený negatívnou enumeráciou rozhodnutí, ktoré správne súdy nepreskúmvajú. Rozhodnutia, ktoré správne súdy nepreskúmvajú, sú vymedzené v ustanovení § 7 SSP. Predmetné ustanovenie v písmene a) až h) obsahuje taxatívny výpočet konkrétnych druhov rozhodnutí, ktoré sú vylúčené zo súdneho prieskumu.

Kasačný súd konštatuje, že v prejednávanej veci sa jedná o konanie podľa druhej časti zákona o pomoci a podpore, keďže predmetom preskúmvanej veci je eventuálne vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov v sume celkom 516.080,74 € s poukazom na porušenie podmienok Zmluvy o NFP, ktoré mali byť zistené opätovnou administratívnou kontrolou verejného obstarávateľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva v prvom rade do pozornosti citované ustanovenie § 14 ods. 18

zákona o pomoci a podpore, z ktorého jednoznačne vyplýva, že rozhodnutia vydané v konaní podľa druhej časti tohto zákona nie sú preskúmateľné súdom. Predmetné ustanovenie ešte podporne odkazuje na ustanovenie § 7 písm. h) SSP.

Najvyšší súd sa stotožňuje s právnym názorom krajského súdu, že Správa a Žiadosť ako také nepodliehajú súdnemu prieskumu v správnom súdnictve, pretože sami o sebe nepredstavujú zásah do práv a právom chránených záujmov kontrolovaného subjektu. V tomto smere kasačný súd poukazuje na opakované vyjadrenia žalovaného 1) a žalovaného 2) o predčasnom podaní žaloby v čase vypracovania a odoslania Správy a Žiadosti, pretože ku dňu podania žaloby neexistuje právoplatné správne rozhodnutie o vrátení finančných prostriedkov podľa § 27a ods. 5 zákona o pomoci a podpore. Povinnosť sťažovateľa vrátiť finančné prostriedky vznikne až na základe takého právoplatného rozhodnutia, ktoré už bude spôsobilé zasiahnuť do subjektívnych práv sťažovateľa, a až vtedy bude preskúmateľné v rámci správneho súdnictva.

Vychádzajúc z predmetných citovaných ustanovení má kasačný súd za to, že predmetné Správy a Žiadosti je možné považovať za podkladové rozhodnutia, ktoré majú predbežnú povahu vzhľadom na postup upravený v § 27a zákona o pomoci a podpore.

45. Kasačný súd konštatuje, že v prejednávanej veci sa jedná o konanie podľa druhej časti zákona o pomoci a podpore, keďže predmetom preskúmvanej veci je eventuálne vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov za nedostatky v rámci verejného obstarávania „Rozvoj informačno-komunikačných technológií na Univerzite sv. Cyrila a Metoda v Trnave“ a zdôrazňuje, že v prípade, ak na základe podanej žiadosti žalobca nevráti poskytnuté finančné prostriedky, následne žalovaný 1) v zmysle zákona začne správne konanie, výsledkom ktorého bude rozhodnutie o uložení povinnosti vrátiť finančné prostriedky, ktoré bude po vyčerpaní opravného prostriedku v zmysle zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) podliehať súdnemu prieskumu správnym súdom, a ktoré bude aj materiálne vykonateľné. Rovnako vo vzťahu k prípadnej povinnosti vrátiť jeden a pol násobok sumy uvedenej vo výzve, ktorú môže uložiť iba žalovaný 1) vydaním rozhodnutia a až toto rozhodnutie môže byť následne preskúvané, či nezasiahlo do práv sťažovateľa. Uvedený záver je podporený aj novšou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. sp. zn. 4Sžf/56/2015 z 8. júna 2016, sp. zn. 4Sžfk/1/2018 z 11. septembra 2018, sp. zn. 10Sžk/10/2017 z 24. januára 2018). Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 1Sžf/87/2015 zo 14. februára 2017 konštatoval, že „Najvyšší súd musel vyhodnotiť napadnutý úradný list ako správny akt, ktorý nie je možné v zmysle § 248 písm. a) OSP podrobiť súdnej právomoci v správnom súdnictve. Nakoľko pri vydávaní napadnutého úradného listu vo forme výzvy na vrátenie finančných prostriedkov poskytnutých podľa zák. č. 528/2008 Z.z. nemohol žalovaný uplatniť svoju rozhodovaciu právomoc, je možné sa zhodnúť s názorom žalovaného, že išlo o individuálny správny akt, u ktorého absentuje donucovacia zložka výkonu verejnej moci, t. j. ide slovami žalovaného o výzvu na „dobrovoľné“ plnenie oznámenej (nie uloženej) povinnosti na základe zistených (t. j. iba tvrdených) skutočností. Najvyšší súd zdôrazňuje, že na aktuálnosti uvedených záverov nič nemení ani skutočnosť, že boli vyslovené v procesnom prostredí zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), ktorý bol s účinnosťou od 01.07.2016 nahradený v časti týkajúcej sa správneho súdnictva Správnym súdnym poriadkom. Ten totiž rovnako stanovuje nepripustnosť súdneho preskúmania rozhodnutí predbežnej povahy, ktoré nemôžu mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania (§ 7 ods. 1 písm. e/ SSP)“.

46. Na základe všetkých vyššie citovaných zákonných ustanovení a právnych argumentov dospel kasačný súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie nespadá do právomoci súdov, a teda nie je preskúmateľné súdom.

47. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a neopomenul žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, v dôsledku čoho krajský súd správne právne posúdil predmetnú vec a neporušil práva sťažovateľa na spravodlivý proces.

48. Ďalšie námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil Najvyšší súd Slovenskej republiky ako bezpredmetné a nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

49. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 167 ods. 1 SSP), a zároveň ich nepriznal ani žalovaným, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 168 SSP).

50. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.